

Sygn. akt **III AUa 969/20**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Dorota Goss-Kokot

Sędziowie: Małgorzata Woźniak-Zendran

Roman Walewski

Protokolant: Beata Tonak

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2021 r. w Poznaniu

sprawy **T. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o świadczenie przedemerytalne

na skutek apelacji T. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie

z dnia 3 lipca 2020 r. sygn. akt III U 14/20

1. oddała apelację;
2. zasądza od T. W. na rzecz pozwanego kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Roman Walewski	Dorota Goss-Kokot	Małgorzata Woźniak-Zendran
----------------	-------------------	----------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z 28.11.2019r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. odmówił T. W. prawa do świadczenia przedemerytalnego uznając, że wnioskodawczyni nie spełniła warunku zawartego w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z 30.04.2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych, tj. nie posiada okresu uprawniającego do emerytury wynoszącego 30 lat dla kobiet, nadto rozwiązanie stosunku pracy nie nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła T. W.. W uzasadnieniu wnioskodawczyni wskazała, że umowa o pracę z ostatnim pracodawcą rozwiązała się z przyczyn od niej niezależnych, a pracodawca wprowadził ją w błąd, twierdząc, że spełnia ona przesłanki do uzyskania prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Wyrokiem z 03.07.2020 r. Sąd Okręgowy w Koninie w sprawie o sygn. III U 14/20 oddalił odwołanie T. W. i zasądził od odwołującej na rzecz pozwanego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni T. W. urodzona (...) złożyła wniosek o świadczenie przedemerytalne. Do wniosku dołączyła świadectwa pracy za okres zatrudnienia:

- od 18.11.1982r. do 04.01.1999r. w Spółdzielni (...) w K.
- od 01.09.2003r. do 30.11.2003r. w Gimnazjum nr (...)w K..
- od 18.05.2004r. do 17.08.2004r. w(...) w K.
- od 17.11.2004r. do 31.12.2004r. w (...) w K.
- od 01.05.2005r. do 30.09.2005r. w (...) w K.
- od 26.10.2005r. do 15.12.2005r. w (...) w K.
- od 04.01.2006r. do 28.02.2009r. w (...) Sp. z o.o. w K.
- od 07.09.2009r. do 31.12.2009r. w (...) Sp. z o.o. w K.
- od 15.02.2010r. do 30.09.2010r. w (...) Sp. z o.o. w K.
- od 25.01.2010r. do 29.01.2010r. w PPHU (...) (umowa zlecenia)
- od 01.02.2010r. do 26.02.2010r. w PPHU (...) (umowa zlecenia)
- od 18.11.2013r. do 17.12.2013r. w Państwowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznych w K.. (umowa zlecenia)
- od 01.07.2016r. do 28.02.2019r. w (...) w K..

Wnioskodawczyni dołączyła również zaświadczenie z Powiatowego Urzędu Pracy w K. o okresach zarejestrowania jako bezrobotna i pobierania zasiłku dla bezrobotnych. Pozwany ZUS również uzyskał informację od ostatniego pracodawcy (...) w K., że umowa o pracę z wnioskodawczynią rozwiązała się z powodu likwidacji jej stanowiska pracy. Likwidacja ta związana jest z przejściem na samoobsługowy tryb pracy szatnia na (...)w K. oraz brakiem wakatów na innych stanowiskach pracy w (...) w K.. Pozwany na podstawie dokumentów dołączonych do wniosku ustalił, że wnioskodawczyni legitymuje się łącznym okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze 29 lat 8 miesięcy i 24 dni, na dzień rozwiązania umowy o pracę. Wnioskodawczyni nie kwestionowała ustalonego stażu pracy, ale uważała, że należy do niego doliczyć okresy szkoleń i kursów, w których uczestniczyła, a certyfikaty doręczała do akt.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji wydał zaskarżony wyrok, w którym oddalił odwołanie T. W..

Sąd Okręgowy podkreślił, że warunki do świadczeń przedemerytalnych określa ustawa z 30.04.2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd I instancji stwierdził, że odwołująca T. W. nie spełniła przesłanek z art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Zaznaczył jednocześnie, że wnioskodawczyni nie kwestionowała okoliczności, iż jej staż ubezpieczeniowy jest mniejszy niż 30 lat. Podkreślił również, że nie można zaliczyć do stażu pracy ubezpieczonej, okresów uczestniczenia w kursach i szkoleniach, ponieważ nie są to okresy składkowe i nieskładkowe w rozumieniu art. 6 i 7 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Sąd Okręgowy uznał, że odwołująca wykazała, iż umowa o pracę z ostatnim pracodawcą rozwiązała się z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Reasumując Sąd Okręgowy stwierdził, że wnioskodawczyni wykazała,

że rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło z przyczyn zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy z 20.04.2004r. natomiast ustawa, wymaga jednak spełnienia łącznie wszystkich przesłanek, niespełnienie choćby jednej pozbawia prawa ubezpieczonego do świadczenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił odwołanie T. W. i zasądził od niej na rzecz pozwanego organu rentowego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od wyroku Sądu I instancji złożyła odwołująca T. W. zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i pominięcie faktu, iż odwołująca przez wiele miesięcy pobierała zasiłek dla bezrobotnych, jak również ukończyła liczne kursy i szkolenia w celu zwiększenia swoich szans na zatrudnienie, które to okresy powinny zostać zaliczone do okresu zatrudnienia,

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 79 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynków pracy z 20.04.2004 r. poprzez brak jego zastosowania i zaliczenia do okresu pobierania przez odwołującą zasiłku do okresu zatrudnienia na potrzeby przyznania świadczenia przedemerytalnego,

- naruszenie art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynków pracy z 20.04.2004 r. poprzez ich wadliwą wykładnię, skutkującą brakiem przyznania odwołującej prawa do świadczenia przedemerytalnego w sytuacji, w której świadczenie to jest należne, jak również wadliwe zastosowanie art. 2 ust. 1 pkt 5, zamiast art. 2 ust. 1 pkt 2 tej ustawy.

Wskazując na powyższe zarzuty odwołująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie odwołującej prawa do świadczenia przedemerytalnego oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującej kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację odwołującej T. W. organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na rzecz organu od odwołującej kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesioną przez odwołującą T. W. apelację uznać należy za bezzasadną.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest oczywiście prawidłowe. Sąd Okręgowy właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe, w żaden sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego, dokonał trafnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy. Prawidłowo także zastosował prawo materialne. Sąd Apelacyjny w całości podzielił ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Okręgowego, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytoczenia. Wobec niewątpliwego wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, nie widział też konieczności uzupełniania postępowania dowodowego.

Przedmiotem sporu w sprawie była ocena, czy prawidłowo organ rentowy odmówił odwołującej T. W. przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z 30.04.2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego **z przyczyn dotyczących zakładu pracy**, w rozumieniu przepisów ustawy z 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2020 r. poz. 1409), zwanej dalej "ustawą o promocji zatrudnienia", w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła **co najmniej 55 lat - kobieta** oraz

60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący **co najmniej 30 lat dla kobiet** i 35 lat dla mężczyzn.

Zgodnie z art. 2 ust. 3 cytowanej ustawy stanowi z kolei, że świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna, w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych oraz złoży wnioski o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Mając na uwadze treść ww. przepisów Sąd Apelacyjny wskazuje, że jak wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy odwołująca urodziła się w (...) r., a wiek (...) lat uzyskała w 2018 r., dlatego też aby uzyskać prawo do świadczenia przedemerytalnego winna m.in. legitymować się 30-letnim stażem pracy. Przypomnieć należy również, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił odwołującej łączny okres pracy 29 lat, 8 miesięcy i 24 dni. Zwrócić uwagę należy, że z art. 2 ust. 1 ustawy przedemerytalnej wynika, że prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje wówczas, gdy rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Spełnienie ww. przesłanek musi wystąpić łącznie tj. ubezpieczony musi legitymować się odpowiednim okresem stażu pracy oraz rozwiązanie stosunku pracy musi nastąpić z przyczyn dotyczących pracodawcy. Sąd Apelacyjny zaznacza, że Sąd I instancji słusznie uznał, że warunek dotyczący rozwiązania stosunku pracy z odwołującą z przyczyn leżących po stronie pracodawcy został spełniony, dlatego też – wbrew stanowisku odwołującej, zawartego w.in. w apelacji – przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka J. K. (1) (pracodawcy odwołującej) nie było potrzebne. Sąd Apelacyjny podkreśla, że takie zeznania (tj. zeznania J. K.) byłyby istotne, gdyby Sąd I instancji nie uznał, tzn. nie podzielił stanowiska odwołującej, a zatem nie przyjął, że nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy, z przyczyn likwidacji stanowiska pracy. Natomiast jak wynika z uzasadnienia Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości, iż nastąpiła likwidacja stanowiska pracy odwołującej, a tym samym rozwiązanie z nią stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy (a nie odwołującej). Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że pracodawca zlikwidował poprzez reorganizację stanowisko pracy odwołującej T. W., ponieważ zmieniono tryb pracy w szatni na samoobsługowy. Odwołująca pracowała na stanowisku szatniarki, pracodawca nie posiadał innego miejsca pracy, na którym mógłby zatrudnić T. W.. Mając na uwadze powyższe ustalenia w ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji słusznie oddalił wniosek odwołującej o przesłuchanie w charakterze świadka J. K. (1). Z kolei inne okoliczności, które odwołująca podnosiła w toku postępowania dotyczące rozwiązania stosunku pracy nie miały istotnego znaczenia w niniejszej sprawie, gdyż nikt nie kwestionował tego, że odwołująca była dobrym pracownikiem i że swoją pracę wykonywała rzetelnie. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie są również okoliczności, na które wskazywała odwołująca tj. że uzyskała od pracodawcy informację, że po rozwiązaniu z nią stosunku pracy przysługiwać jej będzie świadczenie przedemerytalne, gdyż takie zapewnienia pracodawcy nie mają mocy prawnej, nie są wiążące, a decyzję o przyznaniu bądź też odmowie prawa do świadczenia przedemerytalnego podejmuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych na podstawie obowiązujących przepisów i po spełnieniu przez uprawnionego wymaganych warunków (następnie taka decyzja może w przypadku zaskarżenia podlegać kontroli sądu).

Sąd Apelacyjny podkreśla, że Sąd I instancji słusznie uznał i Sąd Apelacyjny w pełni podziela to stanowisko sądu, tj. że nastąpiła likwidacja stanowiska pracy odwołującej, a zatem aby odwołująca uzyskała prawo do świadczenia przedemerytalnego winna legitymować się 30-letnim okresem stażu pracy – zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnym. Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił odwołującej 29 lat, 8 miesięcy i 24 dni.

Odwołująca w apelacji podniosła, że do stażu pracy Zakład Ubezpieczeń Społecznym winien uwzględnić również okres od 01.09.2011 r. do 29.02.2012 r., kiedy to odwołująca brała udział w szkoleniu organizowanym przez Agencję (...) S.A. i otrzymywała wówczas dodatek stażowy w wysokości 1.041,00 zł netto.

Mając na uwadze treść apelacji odwołującej Sąd Apelacyjny dokonał ponownej analizy zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności dokumentów znajdujących się w aktach ZUS. Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że w aktach sprawy ZUS znajduje się oświadczenie Agencji (...) S.A. w K. z 07.03.2012 r. z którego wynika, że odwołująca w okresie od 01.09.2011 r. do 29.02.2012 r. odbywała staż zawodowy, **natomiast od 09.11.2011r. do 29.02.2012 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim**. Nie ulega wątpliwości, że okres kiedy to odwołująca przebywała na zwolnieniu lekarskim nie jest okresem składkowym i nie może zostać uwzględniony przy obliczeniu stażu pracy. Sąd Apelacyjny przeanalizował również pismo z Powiatowego Urzędu Pracy w K. z 09.10.2019 r. oraz szczegółowe raporty ZUS (k. 24-26). Z raportów tych wynika, że wbrew twierdzeniom odwołującej zawartych w apelacji Zakład Ubezpieczeń Społecznych przy wydaniu decyzji uwzględnił odwołującej okres od 15.11.2010 r. do 12.03.2012 r. (istotne przy tym jest że od 09.11.2011 r. do 29.02.2012 r. odwołująca przebywała na zwolnieniu lekarskim, a okres ten nie jest okresem składkowym).

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd Apelacyjny doszedł do wniosku, że pozwany zakład ubezpieczeń prawidłowo dokonał obliczeń stażu pracy jakim legitymuje się odwołująca tj. 29 lat, 8 miesięcy i 24 dni. Z dokumentów zgromadzonych w niniejszej sprawie wynika, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych przy wydaniu decyzji uwzględnił treść pisma z Powiatowego Urzędu Pracy w K. z 09.10.2019 r., w którym zostały wyszczególnione wszystkie okresy zasiłkowe, nadto zasiłki dla bezrobotnych u stypendium stażowe, uwzględnił również staż zawodowy odwołującej realizowany przez Agencję (...) S.A. w K. w okresie od 01.09.2011r. do 29.02.2012 r. (z wyłączeniem okresu od **09.11.2011r. do 29.02.2012r.**, kiedy odwołująca przebywała na zwolnieniu lekarskim/okres nieskładkowy).

Na marginesie Sąd Apelacyjny zaznacza, że zdaje sprawę z tego, że odwołującej do uzyskania 30-letniego stażu pracy brakuje tak naprawdę nie wiele, albowiem udowodniła ona łącznie 29 lat, 8 miesięcy i 24 dni, natomiast podkreślić należy, że przepisy ubezpieczeniowe tworzą odrębną dziedzinę prawa i mają charakter bezwzględnie obowiązujący. Powinny być przestrzegane w jednakowy sposób w stosunku do wszystkich podmiotów. Jakikolwiek domniemania i analogie w tym zakresie są niedopuszczalne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z 21.04.2010 r. (sygn. akt II UZP 1/10) wykładnia przepisów prawa ubezpieczeń społecznych z uwzględnieniem reguł słuszności (zasad współżycia społecznego) jest wykluczona.

Reasumując, uznać należy, że w niniejszej sprawie Sąd I instancji oparł się na pełnym materiale dowodowym, prawidłowo go ocenił i przyjął za podstawę poczynionych ustaleń faktycznych. Zarzuty apelacyjne odwołującej nie znajdują zatem uzasadnienia, a stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji i w ocenie Sądu Apelacyjnego w żadnej mierze nie podważyły prawidłowego rozstrzygnięcia Sądu I instancji. W konsekwencji przedstawionej oceny prawnej, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację odwołującej T. W. – pkt 1 wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i § 2 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Mając powyższe na względzie, tytułem zwrotu kosztów procesu (kosztów zastępstwa procesowego) zasądzono od odwołującej na rzecz organu rentowego kwotę 240 zł – punkt 2 sentencji wyroku.

Roman Walewski Dorota Goss-Kokot Małgorzata Woźniak-Zendran